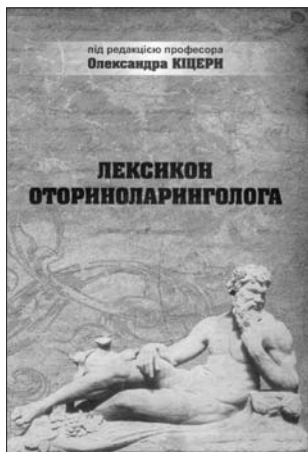

Лексикон оториноларинголога. О. О. Кіцера, Ф. Б. Юрочко, О. О. Кіцера; під ред. проф. О. О. Кіцери.— Львів: Друкарня ЛНМУ ім. Данила Галицького, 2013.— 66 с.

Кожен лікар, передусім педагог та науковець, усвідомлює, наскільки важливою є уніфікація медичної термінології, як української, так і іншомовної. Зокрема сучасним лікарям -оториноларингологам нерідко доводиться вдаватися до різномовних джерел інформації. Цьому сприяє, зокрема, розвиток електронних засобів інформації, передусім — інтернету. Окрім того лікарі-практики і науковці розширюють міжнародні контакти, що також вимагає володіння спеціальною термінологією різними мовами.

Традиційним джерелом пошуків термінологічних відповідників є словники, проте доступні словники, які є в користуванні, здебільшого не містять українських термінів. До того ж, багатомовні словники Арнаудова (1964 р.) та під редакцією Злотницького (1971), значною мірою застаріли. Це стосується, зокрема оториноларингології, бо ж від того часу з'явилися нові діагностичні та лікувальні технології, виникли та змінилися на міжнародному рівні існуючі класифікації хвороб, рецензований посібник, попри його компактність (65 сторінок формату А—4), містить багато цінної інформації. Основна частина посібника — семимовний тлумачний словник оториноларинголога містить близько 900 гасел-термінів українською, латинською, російською, англійською, польською, французькою та німецькою мовами, причому до кожного терміна додається стисле, а проте достатньо інформативне тлумачення. На початку видання редактор і основний укладач цілком доречно вмістив дві статті з медичного мовознавства — термінознавства, де наводиться обґрунтування модифікації деяких термінів. Зрештою, таке обґрунтування впливає і з порівняння цих термінів з іншомовними.

Укладачі не обмежилися термінами, що їх почерпнули з існуючих загальномедичних словників, а впровадили до словника низку сучасних

термінів з прикладної анатомії та фізіології верхніх дихальних шляхів та вуха, аудіології, слухопротезування, ринології, ринохірургії, а також з медичної акустики. Як видно із доданого списку використаних джерел, це вимагало праці і з несловниковими іншомовними виданнями, монографіями та посібниками (59 основних джерел), а також, вочевидь, з періодикою та пошуками в інтернеті. Потрібно відзначити, зокрема, що терміни, які стосуються алергічних ринітів, подано відповідно до їх сучасної класифікації.

Знайомство з текстом пропонованого посібника дозволяє ствердити, що праця над ним ґрунтувалася на тривалих пошуках в літературі, співпраці з визнаними термінознавцями та філологами. Укладачі наводять також деякі застарілі терміни з відповідними помітками і відсилання до сучасніших, наводять і стисло тлумачать низку синдромів, з якими зустрічається оториноларинголог у своїй повсякденній праці.

Дуже цінним є те, що автори подають в українських та латинських, відчасти і в французьких термінах, роди та закінчення родового відмінка, а в німецькомовних також артиклі. Не зайвим є і відзначення курсивом (в графі „тлумачення“) відсилань до інших, наявних у словнику, термінів. В прикінцевій частині посібника подано латинські терміни та крилаті вирази.

Слід визнати, що в українській медичній літературі семимовний тлумачний словник з оториноларингології — нове і вельми бажане явище. Рецензоване видання заслуговує рекомендації, як навчальний посібник для студентів, інтернів, лікарів, зокрема — для слухачів факультетів та академій післядипломної освіти, а також — для лікарів суміжних спеціальностей і сімейних лікарів.

Посібник слід рекомендувати до друку і широкого використання.

*Григорій ГАРЮК,
професор кафедри оториноларингології
Харківської медичної академії післядипломної освіти*

*Олена КУЛИКОВА,
доцент кафедри оториноларингології
Харківської медичної академії післядипломної освіти*